

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci navrhovatele: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Hradec Králové, Nový Hradec Králové, Přemyslova 1106/19, proti odpůrci: **Městský úřad Rožnov pod Radhoštěm**, se sídlem Rožnov pod Radhoštěm, Letenská 1918, zast. Mgr. Thomasem Mumulosem, advokátem, se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Preslova 361/9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Obec Valašská Bystřice**, se sídlem Valašská Bystřice 316, o návrhu na zrušení „veřejné vyhlášky – opatření obecné povahy – stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci“ odpůrce ze dne 3. 11. 2014, č. j. MěÚ-RpR/38348/2014, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 28. 3. 2017, č. j. 73 A 5/2016 – 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Navrhovatel **je povinen** zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce Mgr. Thomase Mumulose, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se navrhovatel jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, jímž byl zamítnut jeho návrh na zrušení „veřejné vyhlášky – opatření obecné povahy – stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci“ Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm, odboru dopravy, silničního správního úřadu ze dne 3. 11. 2014, č. j. MěÚ-RpR/38348/2014 (dále též „opatření“). Tímto opatřením byla stanovena místní úprava provozu na části místních komunikací Bůřov v km 0,000 - 1,016, parc. č. 3568/1, pasp. č. 14c1, Hluboký v km 0,000 – 1,753, parc. č. 3643, pasp. č. 09c, Tísňavy v km 0,000 – 1,892, parc. č. 3668/1, pasp. č. 02c, a Hřívová v km 0,000 – 1,426, parc. č. 3720/2, pasp. č. 01c tak, že *„(u)místění svislého dopravního značení 8 x Zákaz vjezdu vozidel, jejichž okamžitá hmotnost přesahuje 12 t (č. B 13) s dodatkovou tabulkou text - MIMO VOZIDEL S POVOLENÍM OBECNÍHO ÚŘADU (č. E 13)“*. Pro osazení místní úpravy silničního provozu byly stanoveny další podmínky. V odůvodnění je uvedeno, že úprava je provedena na základě žádosti obce Valašská Bystřice za účelem omezení automobilové dopravy na vybraných úsecích místních komunikací v katastrálním území obce. Dále je zaznamenáno předložení písemného souhlasu Policie ČR a je popsán průběh správního řízení včetně konstatování neuplatnění žádných námitek či připomínek.

[2] Ve spisu odpůrce je založena žádost o stanovení místní úpravy dopravního značení podaná obcí Valašská Bystřice dne 12. 9. 2014 s požadavkem na omezení celkové hmotnosti nákladních aut nad 12 t z důvodů zabránění další devastaci uvedených úseků místních komunikací. K žádosti byly přiloženy projekty omezení automobilové dopravy se zakreslením dotčených úseků v mapě a souhlas Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje ze dne 7. 4. 2014. Z připojené technické zprávy je zřejmý stav dotčených místních komunikací (hluboké trhliny, výtluky, propadlé krajnice) a je konstatován degradující vliv automobilové dopravy těžkými nákladními vozidly, nejčastěji užívanými při těžbě dřeva. Řešení je navrhováno buď uzavřením komunikací či omezením dopravy na případy povolených výjimek. Odpůrce návrh oznámil veřejnou vyhláškou ze dne 18. 9. 2014, s tím, že bude zveřejněn po dobu 15 dnů od tohoto oznámení, přičemž na úřední desce je k dispozici pouze zčásti a zbývající část je přístupná v označené kanceláři městského úřadu ve vymezené době. Lhůta pro podání námitek a připomínek byla stanovena na 30 dnů ode dne zveřejnění návrhu s tím, že k pozdějším námitkám a připomínkám nebude přihlíženo. Poté byla dne 3. 11. 2014 vydána výše popsaná „veřejná vyhláška – opatření obecné povahy – stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci“. Na vyhotoveních této vyhlášky jsou záznamy o vyvěšení na úřední desce obce Valašská Bystřice (4. 11. - 20. 11.) a města Rožnov pod Radhoštěm (4. 11. - 19. 11.) s poučením, že poslední den vyvěšení je dnem doručení, a záznam o zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup (3. 11. a 4. 11.). Ke spisu jsou připojeny dvě složky týkající se řízení o žádostech společnosti LDF Rožnov a. s. o povolení výjimek v roce 2015 a v roce 2016.

II. Návrh na zrušení opatření obecné povahy a rozhodnutí krajského soudu

II.1. Návrh na zrušení opatření obecné povahy

[3] Stěžovatel podal návrh na zrušení opatření obecné povahy u soudu dne 29. 12. 2016 s konstatováním, že má právo hospodařit se svěřeným majetkem mj. i v katastru obce Valašská Bystřice. Umístěním zákazových značek mu byla uložena povinnost nad rámec obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích a nad rámec, který vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Zákaz, tak jak byl stanoven, se fakticky týká pouze navrhovatele, jehož vozidla a vozidla jeho smluvních partnerů mají okamžitou hmotnost 16 t. Výjimka byla obcí udělena jeho smluvnímu partnerovi jen v roce 2015, v roce 2016 byla žádost zamítnuta. Obec Valašská Bystřice požaduje úhradu 15 Kč/t jako příspěvek na opravu místních komunikací. To navrhovatel označil za nezákonné a šikanózní. Opatření obecně povahy tak působí pouze vůči němu, porušilo princip legitimního očekávání a princip proporcionality.

II.2. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Krajský soud v zamítavém rozsudku dospěl k závěru, že napadená vyhláška je opatřením obecné povahy ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Z tohoto rozsudku a z rozsudku téhož soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 – 100, vycházel při posouzení jednotlivých kroků algoritmu přezkumu opatření obecné povahy. Pravomoc správního orgánu, meze jeho působnosti, postup přijetí opatření (kroky 1 - 3) shledal v souladu se zákonem. Soulad s hmotným právem (krok 4) posuzoval ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 – 100, a dospěl k závěru, že opatření odpovídá § 78 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), přičemž považoval za prokázané, že stav předmětných komunikací a bezpečnost provozu na nich takové opatření vyžadovaly. Přitom bylo veřejným zájmem zachování provozu na těchto komunikacích spočívající v nezbytnosti dopravní obslužnosti místních částí obce Valašská Bystřice. V opatření neshledal šikanování navrhovatele, protože dopad na něho je důsledkem jeho činnosti v dané lokalitě.

[5] Při posuzování proporcionality zásahu (krok 5 algoritmu) vzal soud v úvahu kolizi zájmů navrhovatele se zájmem obce. Zdůraznil, že opatřením nebyla doprava vyloučena zcela, ale pouze omezena o vozidla nikoliv běžná, pro jejichž provoz komunikace svými rozměry nebyly ani uzpůsobeny; zde poukázal na fotodokumentaci založenou ve spise. Jejich oprava či přebudování zjevně není v silách obce o dané velikosti, přitom komunikace obec musí udržovat, neboť je na nich závislá nemalá část jejích obyvatel. Navrhovateli opatření nebrání v činnosti, pokud k ní bude využívat vozidla do 12 t a přizpůsobení se této situaci není nepřiměřeným požadavkem. Přihlédl i k tomu, že se navrhovatel odmítá podílet na opravách komunikací a že má k dispozici i jiné přístupové cesty, které jsou v jeho vlastnictví. Tvrdí-li navrhovatel, že takové cesty nemá, jde o tvrzení vznesené až po uplynutí lhůty k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Přesto, že obec navrhující úpravu se netajila názorem, že společnost hospodařící v jejím obvodu a svou činností devastující komunikace by se měla podílet na jejich údržbě, nebylo to ale jediným ani nosným důvodem vydání opatření.

[6] Namítal-li navrhovatel, že jeho smluvnímu partnerovi byla v roce 2015 obcí udělena výjimka ze zákazu a v roce 2016 nikoliv, poukázal krajský soud na skutečnost, že rozhodnutí o neudělení výjimky není předmětem tohoto soudního řízení. Soud pouze podotkl, že výjimka ze zákazu jej nemůže zmařit. Stejně tak se nezabýval tvrzením o zpoplatnění výjimek, prokazovaným článkem v obecní tiskovině. Tvrzení nepovažoval za prokázané, stejně tak nebylo zjištěno, že by někomu byla výjimka úplatně poskytnuta.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

III.1. Kasační stížnost

[7] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, přičemž výslovně uvedl, že napadá toliko výrok I. rozsudku, jímž byl zamítnut jeho návrh. Oproti tomu v závěru kasační stížnosti navrhl zrušení rozsudku krajského soudu. Za kasační důvod označil nezákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel považuje za nesprávný závěr krajského soudu, že opatření není vůči stěžovateli šikanózní, a že dotčení plyne pouze ze skutečnosti hospodářské činnosti v regionu. Odpůrce i osoba zúčastněná na řízení si dlouho před vydáním opatření byli vědomi toho, že stěžovatel v dané lokalitě obhospodařuje značně rozsáhlé nemovitosti ve vlastnictví státu; cílem opatření bylo užití části stěžovatelova zisku na opravu a údržbu místních komunikací. Krajský soud postavil vlastnické právo obce nad stěžovatelovo vlastnické právo, ač podle čl. 11 Listiny požívají stejné ochrany. Podle § 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny. Stěžovateli by tedy mělo být umožněno dostávat se k majetku ve vlastnictví státu, ke kterému má právo hospodaření. Pokud by stěžovatel či jeho smluvní partneři zaplatili poplatek obci, byl by jim průjezd umožněn. „Rozhodnutí“ je tedy v rozporu s citovaným zákonem i se zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích (lesní zákon), podle něhož lesní doprava musí být prováděna tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému poškozování lesa. Nemůže jít k tíži stěžovatele, že pozemní komunikace budované v minulosti nejsou připraveny na zvyšování úrovně dopravy. Krajský soud také nesprávně argumentoval, že se stěžovatel odmítá podílet na opravách komunikací. Osoba zúčastněná na řízení vůči stěžovateli nikdy nevznesla požadavek jakékoliv náhrady za konkrétní škodu jím způsobenou. Stěžovatel není oprávněn vynakládat prostředky státního podniku na opravy komunikací cizích vlastníků. Pokud stěžovatelův smluvní partner ve správním spise hovořil o komunikaci ve vlastnictví stěžovatele, pak se jednalo jen o komunikaci v místní části Břucko, v ostatních částech obce stěžovatel přístupové komunikace nemá. Proto stěžovatel považuje „rozhodnutí“ za vydané v rozporu se zásadou proporcionality.

III.2. Vyjádření odpůrce

[9] Odpůrce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu, které považuje za souladné s judikaturou správních soudů. Nemožnost obhospodařovat majetek ve vlastnictví státu po vlastních komunikacích je tvrzením novým, neuvedeným

v návrhu na zrušení opatření v koncentrované lhůtě. Navíc se jedná o tvrzení nepravdivé, neboť stěžovatel je vlastníkem komunikace, která mu umožňuje veškerou hospodářskou činnost ve všech místech, na něž se opatření vztahuje. Přitom se jedná o komunikaci převážně asfaltovou, případně vysypanou štěrkem, umožňující průjezd i otáčení vozidel nad 12 t. To bylo uvedeno i při jednání soudu, kdy starosta obce označil komunikaci v mapě a dále to bylo potvrzeno jedním ze smluvních partnerů stěžovatele, společností LDF Rožnov, a. s. v průběhu správního řízení. Na jedné straně tedy stojí zájem obce na zachování majetku – komunikací, na nichž jsou její obyvatelé závislí, přičemž se jedná o více než 500 obyvatel oddělených lesním terénem včetně 330 školních dětí. Tyto komunikace jsou přitom prokazatelně poškozovány průjezdem vozidel nad 12 t. Na druhé straně stojí zájem stěžovatele usnadnit si odvoz dřeva, které by mohl vozit po vlastních komunikacích, po nichž je doprava pouze o něco delší. Pokud zákon o pozemních komunikacích ukládá uživatelům přizpůsobit se stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, pak na dotčených komunikacích nelze jezdit vozidly nad 12 t, neboť k tomu nejsou konstruovány. Za absurdní považuje tvrzení stěžovatele o nutnosti přizpůsobení se obecnému trendu zvyšování úrovně dopravy. Naopak nemůže jít k tíži obyvatel obce Valašská Bystřice zájem stěžovatele na rychlejší přepravě dřeva, než při užití vlastních komunikací. Předmětným opatřením není znemožněno podnikání stěžovatele, ale naopak jeho zrušením by byl ohrožen veřejný zájem ve smyslu § 78 odst. 2 silničního zákona. Otázka proporcionality opatření byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

III.3. Osoba zúčastněná na řízení

[10] Osoba zúčastněná na řízení nevyužila možnosti vyjádřit se k podané kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

IV.1. Procesní podmínky

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba splňující podmínky § 105 odst. 2. s. ř. s. Kasační stížnost je přípustná vyjma jedné dílčí námitky, která je uplatněna, aniž byla součástí návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Touto námitkou je otázka přístupnosti lesních pozemků po vlastních komunikacích stěžovatele. Navrhovatel ji uplatnil až při jednání soudu dne 28. 3. 2017 (návrh byl podán 29. 12. 2016). Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. obsahuje-li návrh zákonné náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Z tohoto důvodu nebyla námitka přípustná již v řízení o návrhu a je nepřípustná i v kasačním řízení. Nicméně je třeba konstatovat, že krajský soud tuto námitku označil v návrhovém řízení za nepřípustnou pro její uplatnění až po uplynutí lhůty k podání návrhu. V době jeho rozhodování však tato lhůta činila 3 roky ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti (§ 101b odst. 1 s. ř. s.); důvod nepřípustnosti tedy nebyl správně

vymezen. Stěžovatel ovšem proti tomuto posouzení krajského soudu nebrojí a toto pochybení ani nemá vliv na zákonnost rozsudku, pro něž by jej musel kasační soud zrušit i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Stejně tak je třeba předem konstatovat, že pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti není rozhodující její nejednotnost ve vyjádření rozsahu napadení rozsudku krajského soudu. Na výroku o důvodnosti návrhu jsou totiž závislé výroky o nákladech řízení, a pokud by kasační soud zrušil napadený výrok I. rozsudku krajského soudu, musel by ostatní výroky rovněž zrušit.

[12] Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

IV.2. Důvodnost kasační stížnosti

[13] Krajský soud v napadeném rozsudku obsáhle poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vymezující tzv. algoritmus posuzování zákonnosti opatření obecné povahy. Z ní lze zdůraznit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 – 100, jímž byly úpravy provozu na místních komunikacích podřazeny pod opatření obecné povahy, a to za podmínky, že z dopravní značky plynou pro účastníky provozu odlišné povinnosti, než by tito měli podle obecné úpravy na pozemních komunikacích. To je právě daný případ. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je místní komunikace veřejně přístupnou komunikací, která slouží převážně místní dopravě na území obce. Podle § 19 odst. 1 cit. zákona smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny. Z tam dále stanovené povinnosti přizpůsobit se přitom stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace však nelze dovozovat závěr, že dotčený účastník provozu nemůže brojit proti dopravnímu omezení, které bylo přijato právě z důvodů stavebního (technického) stavu komunikace.

[14] Ze zákonné možnosti dopravního omezení je zřejmá jeho přípustnost, pokud se tak stalo zákonem předpokládaným způsobem a ze zákonem předpokládaných důvodů. To plyne z § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož lze dopravní značky a jiná zařízení užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Ze spisu vedeného odpůrcem plyne, že podkladem jeho úvahy o nezbytnosti či potřebě dopravního omezení byla technická zpráva zachycující stav předmětných místních komunikací natolik podrobně, že bylo možné posoudit, jaké dopravní zatížení je únosné, mají-li být komunikace zachovány. Podkladem opatření bylo i mapové zakreslení komunikací a ze spisu i z vydaného opatření je zřejmá znalost odpůrce o místních poměrech. Těmito podklady je doloženo, že se jedná o místní komunikace v hornaté zalesněné oblasti, kde jsou odloučené části obce, že z hlediska stavebně technického a z hlediska rozměrů (šířky) těchto komunikací jde o komunikace běžné pro danou oblast a pro zajištění přístupnosti a obslužnosti tohoto území, přičemž se jedná o komunikace zjevně nevhodné pro těžkou nákladní dopravu. Je třeba také zdůraznit, že ač byl návrh včetně podkladů řádně zveřejněn, nebyly proti němu vzneseny nikým, tedy ani stěžovatelem, žádné námitky či připomínky.

[15] Přezkumný algoritmus (test) opatření obecné povahy se skládá z pěti postupně posuzovaných kroků. Proti vyhodnocení prvních čtyř kroků tohoto algoritmu krajským soudem (pravomoc k vydání opatření, meze působnosti správního orgánu, zákonnost procesního postupu, soulad s hmotným právem) stěžovatel nevznáší žádné námitky. Jeho kasační stížnost stojí na výhradě proti výsledku posouzení principu proporcionality. Ten spočívá v úvaze o přiměřenosti právní regulace. Jak je uvedeno ve výše zmíněném rozsudku tohoto soudu sp. zn. 2 Ao 3/2008 „*smysl umístění dopravních značek nemůže být samoúčelný či dokonce šikanózní, nýbrž musí být racionální a opodstatněný některým z uvedených legitimních důvodů*“. Z tohoto rozsudku je třeba dále připomenout, že kasační soud v tam posuzovaném případě neshledal podmínky proporcionality řádně posouzenými, neboť oproti zájmu na udržitelném technickém stavu komunikace stál zájem na podnikání, které bylo přijatým opatřením (zákaz vjezdu vyznačených vozidel na jedinou příjezdovou cestu k provozovně pily) zcela vyloučeno. V daném případě je ovšem situace odlišná, byť proti sobě rovněž stojí významná práva obce i stěžovatele, přičemž vlastnické právo obou požívá podle čl. 11 Listiny stejné ochrany.

[16] Stěžovatel poukazuje na své povinnosti, které mu plynou ze zákona o lesích (§ 4 odst. 1, § 11 odst. 2, § 13 odst. 1, § 24). Je tedy povinen zajistit řádné hospodaření v lesích, přičemž musí dbát na to, aby při lesní dopravě nepřiměřeně nepoškozoval les (§ 34). Současně má tak jako každý jiný subjekt právo na užívání pozemních komunikací. Je ovšem třeba přisvědčit závěru krajského soudu, že přijaté opatření obecné povahy výkon těchto povinností a práv neznemožňuje, pouze je omezuje v zájmu respektování práv obce na udržení její dopravní obslužnosti. Je totiž povinností obce § 38 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, dbát na zachování a ochranu majetku obce, a jejím úkolem je i mj. zajištění dopravy podle § 35 odst. 2 téhož zákona. Opatření obecné povahy spočívající ve stanovení omezení provozu vyvažuje zájmy obou těchto subjektů: umožňuje obci zachovat dopravní obslužnost, aniž by přitom byla znemožněna možnost využití pro přepravu dřeva související s obhospodařováním lesa. Stěžovateli tak z toho plyne omezení spočívající v nemožnosti užívání vozidel nad 12 t, nevylučuje však užití jakýchkoliv jiných vozidel, která lze rovněž k obhospodařování lesa či ke svozu dřeva užít. Takový důsledek nelze považovat za šikanu stěžovatele.

[17] Současně jsou z této úpravy možné výjimky, neboť nelze vyloučit výjimečnou nezbytnost vjezdu vozidel nad 12 t. Jde však o výjimky z pravidla; všeobecné výjimky by fakticky popřely důvodnost omezení. Stěžovatel tvrdí, že účelem vydání opatření byla snaha o získání finančního příspěvku na opravu komunikací, což dovozuje ze skutečnosti, že v roce 2016 nebyla jeho smluvnímu partnerovi prodloužena výjimka jemu udělená v roce 2015, a z článku ve Vlašsko-bystřickém zpravodaji z roku 2014 o tom, že cílem omezení je získání prostředků, a že řidiči vozidel nad 12 t získají oprávnění k vjezdu po složení příspěvku obci ve výši 15 Kč/t. Informace zveřejněná v místním tisku ovšem neodpovídá skutečnostem, které byly podkladem pro vydání opatření. Není zřejmé, kdo a kdy takto rozhodl a že by tato praxe byla uplatňována. Naopak stěžovatelův obchodní partner společnost LDF Rožnov a. s. získala bezúplatně výjimku rozhodnutím odpůrce ze dne 7. 1. 2015, č. j. MěÚ/OD/44719/2014/DM na dobu do 7. 1. 2016 pro odvoz dříví v nepravidelných intervalech v průběhu sezónních prací. Téhož dne byla vydána povolení

obce pro jednotlivá vozidla. O žádosti téhož subjektu o prodloužení výjimky na rok 2016 rozhodoval silniční úřad opakovaně negativně; rozhodnutí ze dne 26. 9. 2016, č. j. MěÚ/OD/43937/2015/DM, bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 20. 12. 2016. Podkladem tohoto rozhodnutí byla místní šetření prokazující zhoršující se technický stav místních komunikací oproti předchozímu roku.

[18] Existuje-li nějaké rozhodnutí orgánu obce o zpoplatnění výjimek, není zřejmé, kdy a kým bylo vydáno, a nelze tak posoudit, zda a jakým způsobem by proti němu mohl stěžovatel brojit. Jeho aplikace ovšem nebyla zjištěna, a tudíž se do posouzení zákonnosti opatření nemůže promítat. Nebyla-li prodloužena výjimka z opatření stěžovatelovu obchodnímu partnerovi, pak bylo na něm, aby se proti pravomocnému rozhodnutí bránil soudní žalobou. Je vyloučeno, aby soud obě tyto skutečnosti posuzoval v rámci zkoumání zákonnosti obecně závazného opatření. Je třeba také zdůraznit, že při přezkoumání opatření obecné povahy vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (zde 3. 11. 2014). Bylo-li motivem obce při podání žádosti o místní úpravu provozu na pozemních komunikacích snaha o zpoplatnění užívání komunikací, nebylo prokázáno, že by tento motiv byl rozhodný pro správní orgán vydávající opatření, neboť to bylo dostatečně doloženo nezbytností plynoucí z technického stavu. Odpůrci rovněž nelze vytýkat, že obec nezdokonaluje své místní komunikace tak, jak by odpovídalo vývoji dopravy. Obec má povinnost této údržby či zdokonalovaní v rámci svých zákonných povinností, tedy v zájmu zajištění dopravní obslužnosti obce a v rámci zajištění její dopravní dostupnosti. Aktivita obce v tomto směru tedy rovněž nepřevažuje posouzení proporcionality zásahu ve prospěch stěžovatele.

V. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že otázka proporcionality byla odpůrcem i krajským soudem posouzena řádně. Kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není důvodná. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), zohledňujícího kriterium úspěchu účastníka ve věci. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Naopak procesně úspěšný odpůrce má oproti stěžovateli právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Náklady vynaložené odpůrcem v řízení o kasační stížnosti sestávají z odměny advokáta, a to za jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 11 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti, při sazbě 3100 Kč za úkon právní služby v souladu s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu. K tomu je třeba připočíst paušální částku náhrady hotových výdajů advokáta dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tak odpůrci náleží na náhradě nákladů zastoupení v řízení o kasační stížnosti částka 3400 Kč. Zástupce odpůrce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se tato částka zvyšuje o daň, kterou je povinen z odměny

odvést, tj. o částku 714 Kč. Celkem je tedy stěžovatel povinen odpůrci nahradit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce. Osobě zúčastněné na řízení nevznikly náklady, které by jí bylo možno podle § 60 odst. 5 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu